

Keby som bol sudcom ústavného súdu

Súdna moc je jedným zo základných nosníkov štátu a jej narušenie znamená kolaps štátu. Dokázal by som ako sudca neprávosti nekompromisne nastaviť zrkadlo? Mám skloniť svoju hlavu pred klamstvom, nespravodlivosťou a porušovaním zákona? Nie, veď by som v sebe zničil všetko dobro, s ktorým som sa ako človek narodil.

V rebríčku morálnych hodnôt človeka by sa mali na najvyšších postoch usídlit' pojmy ako poctivosť, charakternosť a čestnosť. A taký by mal byť správny sudca - poctivý, charakterný a čestný. Sudcovia Ústavného súdu držia nad politikmi, ale aj nad obyčajnými ľuďmi, pomyselný dvojsečný meč ako starorímska bohyňa spravodlivosti, Justitia. Sudcom Ústavného súdu by mal byť človek, ktorý má dostatočné vzdelanie, skúsenosti, informácie, ale aj prax v rôznych pozíciách a bohaté skúsenosti so súdením a mala by ho podľa môjho názoru voliť odpolitizovaná súdna rada. Nemalo by sa diať, že politik si zoblečie oblek politika a zrazu sa stane sudcom ústavného súdu.

Slovenským súdom v dnešnej dobe úplne dôverujú iba štyri percentá ľudí čo je naozaj žalostné. Ale môže za to samotný sudca? Nezabúda sa na veľké množstvo čestných, morálnych a poctivých ľudí v talároch, ktorí stoja za autoritou sudcovského stavu, ktorí nekompromisne odhaľujú a trestajú podvodníkov, klamárov a násilníkov? Takíto sudcovia sú pre mňa vzorom. Ľudia sú už takí, skôr skritizujú, než pochvália. No aj sudca má ako každý iný človek právo na prezumpciu neviny. Pritom kritika sudcu Ústavného súdu, ale aj iných súdov, môže byť aj neoprávnená, najmä v prípadoch, keď činnosť sudcu nevyhovuje cudzím silám, ktoré majú vplyv na médiá. Moc médií je taká výrazná, že ak sa im zachce, dokážu urobiť aj z čestného sudcu zloducha.

Mal by som ako sudca na prvom mieste túžbu stať sa mocným a rozhodovať podľa želaní druhého sektora alebo by som rozhodoval podľa práva a na prvom mieste by som mal srdce a právne vedomie? Keby som bol sudcom za, každým prípadom by som v prvom rade videl človeka a až potom by som dvíhal trestajúcu ruku. Každý, bez ohľadu na to čo spáchal, aký hrozný skutok vykonal, má právo na spravodlivý súdny proces a tento fakt verejnosť, ktorá je burcovaná častokrát skreslenými informáciami, nechápe. Uvedomujem si, že ako sudca by som svojím rozhodnutím úplne zmenil život človeku, ktorému som v pojednávacej miestnosti hľadel do očí, no svoj verdikt by som vyniesol tak, aby som sa vedel s čistým svedomím pozrieť do zrkadla bez toho, aby som sám pred sebou sklopil zrak. Sudca azda v každom budí rešpekt, no strach môže vzbudiť iba v tom človeku, ktorý ma svoje obavy aj niečím opodstatnené.

Dokáže spoločnosť pomocou práva poskytnúť rovnakú šancu každému? Je verím, že áno. Musíme žiť s vedomím, že vo svete sa pohybuje veľké množstvo darebákov, neraz aj vo vysokej politike alebo aj v štátnych orgánoch, ktorých treba nekompromisne potrestať za každé porušenie práva v súlade so zákonom. Vzhľadom na tento nezlomný fakt si musíme ako ľudia zase začať vážiť jeden druhého a naučiť sa pokojnému debatovaniu a neobviňovať sa bez dôkazov. Nečakajme na zázrak a revolúciu, ale začnime od seba. Je nutná práca všetkých, aj keď sme zatiaľ žiaci, obyčajní ľudia alebo politici. Buďme si navzájom príkladom!

Ktoré právo má väčšiu moc? Toho, kto má plné vrecká peňazí? Pokiaľ je Slovenská republika právnym štátom čiže štátom v ktorom nie je nikto postavený nad zákon, naši najvyšší ústavní činitelia a vplyvní podnikatelia nemôžu bez akéhokolvek postihu realizovať v priamom prenose protiprávne kroky. Myslím si, že je to z ich strany do očí bijúca nehoráznosť, no nezabúdajme, že protiprávne kroky sa dejú aj na medzinárodnej úrovni. Každé právo a sloboda nesie v sebe aj zodpovednosť napríklad v tom, že právo politika nemôže byť realizované na

úkor práv občana. Systém je v tomto smere nemorálny a nepravosť nesmie byť na dennom poriadku. Z pozície sudcu by som na prvý pohľad nedotknuteľných jedincov potrestal rovnako ako bežných ľudí.

Slovenská republika a iné štáty sú podľa práva v rovnocennom postavení a nad štátom už nie je nik kto by mal nad ním akúkoľvek moc. Štáty si môžu z vlastnej vôle vytvárať svoje vlastné práva a povinnosti. Ako sudca Ústavného súdu by som upozorňoval politikov alebo iných štátnych funkcionárov na každý protiústavný krok, ktorý by mali v pláne urobiť. Myslím si, že ako národ, ktorý tak dlho bojoval za svoje práva, postavenie a jazyk by sme odovzdaním svojej štátnej suverenity do rúk iných štátov či medzinárodných organizácií zrušili svoju krásnu a hrdú vlasť - Slovensko.

Ako sudca či Ústavného súdu Slovenskej republiky alebo iného súdu by som sa vždy etickým spôsobom postavil proti nečistým praktikám obyčajných ľudí, politikov či mladistvých a detí. Áno, už aj v deťoch a mladistvých kvitnú myšlienky na porušovanie zákona. Oháňame sa svojimi právami, ale na naše povinnosti a morálne normy smerom k rodičom, kamarátom, škole či starším ľuďom, častokrát zabúdame. Kedy chceme začať s rozvíjaním svojho vnútra, ducha a morálky? Keď už bude neskoro a budeme nasledovať novodobé vzory s pokriveným charakterom a chabou inteligenciou? Nie, nedovoľme, aby sme sa dali na zlé chodníčky a sklamali to čo do nás vkladali naši rodičia! To, že za porušenie právnej normy budeme potrestaní, musíme vedieť už od útleho detstva. Lebo keby sme nemali rešpekt a nebáli by sme sa váh a dvojsečného meča starorímskej bohyne spravodlivosti, zavládla by tu anarchia.

Má niekto právo šliapať po Ústave Slovenskej republiky? Ústava Slovenskej republiky je najvyšším zákonom. Jej dodržiavanie chráni Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý do nej môže aj zasahovať, a preto je výber kvalitných sudcov základom. V Ústave SR v čl. 1 ods. 1, ktorý charakterizuje Slovenskú republiku ako zvrchovaný, demokratický a právny štát, ktorý sa neviaže na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Toto nám udáva našu štátnosť, a preto je sudca Ústavného súdu SR podstatným človekom. Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, a keďže je Slovensko zvrchovaný čiže suverénny štát nik nám nemôže hovoriť do toho, ako si budeme hospodáriť vo svojom štáte. Nad ústavou nikdy nikto nestál a ani stáť nebude.

A čo dodať na záver? V prvom rade chcem povedať, že ako sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky by som sa verejnosti snažil objasniť právnu podstatu vážnych problémov, ktoré sa dotýkajú našich životov. Nespravodlivosti by som nastavil zrkadlo a etickým spôsobom by som v talári poukazoval na kroky politikov a predstaviteľov štátu, ktoré sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky alebo medzinárodným právom. Budem sa držať myšlienky Konfuciusa, ktorý vyriekol, že ušľachtilý človek si je vedomý spravodlivosti, malý človek len svojich záujmov. Svoje rozhodnutia, ktoré zmenia životy ľudí, budem v mene Slovenskej republiky vyhlasovať jedine podľa zákona a nie podľa toho, čo sa komu práve hodí. Ako sudca budem mať na prvom mieste srdce a spravodlivosť.